

Naročnina: doma na skil-pni naslov mesečno 2 D., na posameznoga 2 Din. 50 par.

V inozemstvo mesečno 6 Din, Z. M. Listom, M. Ogracekom i kalendaram letno 100 Din.

Plačati se mora bar mesečno naprej.

Štev. položnice 11806.

Rokopisi se ne vračajo.

NOVI SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v D. Lendavi
v-

oglasit do 10 reči 5 Din.,
više vsaka reč 1 D. 50 p.
i oglasna taksa poseb!
Popiust po dogovori.

Naročnikom i širitelom.

Te vrstice so tak važne, da je vsaki naročnik mora premišleno prečteti. Že desetletja davajo nesebični rodoljubi naše liste našemu ljudstvu do rok i pri svojem velikom trudi ne samo, ka trošijo svoje duševne moči i še vrednost svojo, ar delajo vse brezplačno, nego trpijo še škodo v svojem poštenjej i v svojoj vrednosti. Keliko špotov so mogli i morejo prestati samo zato, ar pravico glasijo i Kristušove vere jakosti širijo! I teliko naročnikov je naše liste naročilo i ne plačalo, da dug ide ne na jezere, nego na desetjezere. I te dug teži tiste, ki so nesebično delali za naš narod, ar do ga mogli oni povrniti, čeravno pri tom gmotno na nikoj pridejo. Poleg naročnikov so pa krivi tudi ništerni širitelje — pretežna večina je dobra, nesebična, zaistino Kristušovoga dūha — šteri so pobrano naročnino za svoje potreboče potrošili, našim listom pa s tem napravili to velikansko škodo, ka so se zadužili i morajo poleg nevernosti šritelov ešče interese plačuvati od dugov.

To stanje pa je nastalo tak, ka so naročniki ne šteli zarazmeti važnosti kat. tiska, ne šteli spoznati reči Čerkve, štera je neštetokrat opominala iz vūst sv. Oče i škofov, naj podpirajo z naročitvijov i rednim plačuvanjem kat. liste. Vnogi je čakao do zadnjega, i gda bi mogeo plačati, te je list vrno ali se pa več ne zglaslo, čeravno je bio opominan. Večkrat smo opominali leto za letom naročnike i šritelje, naj svojo dužnost spunijo. Ne so bogali. Zdaj je prišla zadnja vōra opominanja. Smo razposlali vsem starim dužnikom položnice, naj dug poravnajo. I zgodilo se je, da so se nešterni odzvali našemi vabili i ga poravnali, a večina se pa ali ne niti oglasila, ali pa položnice z opominom nazaj poslala. Do novoga leta počakamo. Po novom leti pa izročimo vse stare dužnike odvetniki, naj naš dug izterja. Če do pri tom jerjanji odvetniški stroški večkrat vekši, kak je naročnina, mi ne smo krivi. Čakali smo leta duga, prosili, opominali. Če je na vse bio penez, samo na to ne, ka služi pravici, poštenosti, božemi Kralestvi, zveličanji dūš, te naj nišče ne krivi nas za morebitne stroške, nego samoga sebe.

Za novo leto stalno i odločno naznanimo, da nikomi ne damo naših listov na porgo. Vsaki mora maročnino najmenje na eden mesec naprej plačati. To je zakon za vsaki list, za naše tudi. **Zdaj decembra meseca se mora naprej pla-**

Da dosegnejo svoj namen.

Komunistična vzgoja mladine.

Dokeč de nas tlačila ta grozna gospodarska stiska, dokeč delavec ne bo meo dela ali pa za svoje delo ne dobi bar malo bole pravično plačo, dokeč kmetje ne bodo meli bar telko, da bi lahko oblačili svojo družino, da bi bilo na najpotrebnejše kuhinjske stvari, sol, petrol, špice itd., tak dugo je komunistično gibanje precu nevarno. Oni nam najmre obetajo svoj raj, gde bi šče znan takše drevje spovali, ka bi ž njega lahko trgali ne samo jabuka, nego zraven pečeni krūh, kiflice, žemle, klobase; tudi peneze bi lahko cmūlili ž njih. Ešče Adami pa Evi pred grehom znan ne tak dobro bito, kak bi nam bilo v komunističnom paradizom.

Jako lahko je gnjesden kričati proti krivicam, ki se nam godijo. Jako lahko je ljudi šuntati, gda so v takšoj stiski, ka od nevol ne vejo kam bi se djali. V takšoj priliki je človek za vse pripraven, samo da se nekaj spremeni, da ne bo tak naprej, kak je dozdaj. Nato pa malošto pomisli, da če je potrebno kaj spreminjati, ka bi tak spremenili, ka de nam boljše, ne ešče hujše. No, komunisti nam obetajo vse to, ka nam zdaj fali i teda nikših nevol več nemo meli. Nas preproste ljudi ščejo zapelati. Mislijo, ka smo mi takši norčeki, da bomo vsi za njimi leteli, kak so Arabci šli za Mohamedom, gda je začno novo vero oznanjivati. Pa telko smo se že navčili, da bomo s svojoj glavov mislili i se dali voditi jedino od sv. Materecerkve, ki jedina zaistino išče samo naše dobro, zemelsko i večno, štera je za siromaka mela vsikdar največ lūbezni i je zdaj ravno takša.

Cerkev pa je komunizem obsodila i dela proti njemi, zato ar nam komunistični navuki ne obetajo nikaj bolšega, nego ešče vnogo vekše nevole kak jih dnes nosimo. Zednim pa, ar je komunizem največši neprijateo Boga i sv. vere, teda našega zveličanja. Sam vrag se je oblekeo v komunistični kaput, ar misli, da bo tak največ dūš lahko vničo na veke. Samo poglejmo, kak delajo komunisti v Mehiki, i bomo videli, če ne to vrajže delo.

Mehiška vlada generala Cardenas se je z vsov silov vrgla na mla-

čati za januar. Zato dobite čeke v Novinaj še te mesec, da svojo dužnost lejko spunite.

Šritelje samo teliko Novin ali M. Listov dobijo, keliko penez naprej notri pošlejo. Zato naj na položnice zadnjo stran gorzapišejo, gda peneze pošlejo, za keliko naročnikov je te penez.

To vala za naše tudi v Franciji, Ameriki i povsod. Pamet i poštenost spoznata, da se mora naprej plačati tisto, ka se proti mora plačuvati na pošti v poštini, v fabriki za papir, v tiskarni pa delavcom.

Vsaki tjeđen okroglo 1800 Din. moramo plačati za Novine. Kje pa vzememo to vsoto, če naročniki ne spunijo svoje dužnosti.

Ki ne plača naprej, naših listov ne dobi. Prosim, da te odlok vzeme na znanje vsaki naročnik i vsaki širiteo.

Črensovci, 1935. dec. 8.

Za Novine in M. List
Klekl J ožef, lastnik

dino. Toj v šoli vceplavle svoje navuke, dokeč jo majo v rokaj. Vsi vučitelje majo strogo zapovedano, da morajo vseširo m deco tak včiti i vzgajati. Šteri ne bi spuno te zapovedi, zgūbi taki službo. Poglednimo samo nekaj slučajov te njuve vzgoje:

Deca morajo prinesiti v šolo križe ali druge sv. podobe, potom jih pa morajo v šoli spotreti, raztrgati i zažgati. I da bi se s tem „vzgojnim“ delom ešče bole postavili tudi pred javnostjov, slikajo takše prizore iz šole i slike razširjajo med ljudmi. — Ešče bole jasno nam posvedoči, da se je zaistino sam šatan oblekeo v komunistični kaput, sledeči dogodek: Vučitelica naroči deci, naj drugi den pridejo v šolo brez zajtrka. Deca bogajo. Kda pridejo, prinese vučitelica razpelo ali Jezušovo podobo, ga postavi na sto i zapove deci, naj pokleknejo pred razpelo i naj prosijo Boga za zajtrk. Kda nekaj očanašov zmolijo i zajtrka nega od niked, se začne norca delati z njuve vere v Boga, ki ga nega, ar jim ne da zajtrka, gda ga tak lepo prosijo. Če bi bio, bi ga dao. Nato pa vodi deco pred podobo ministerskoga predsednika generala Calderasa. Pa jim zapove, naj tu prosijo zajtrk. Po prvoj prošnji se dveri odprejo i deci se prinese zajtrk, ki so ga že prle v te namen pripravili. — Pri takšoj vzgoji se deca, ki ovači v šoli reči ne čujejo od Boga, zvūn, če jim doma dobra mamica ešče kaj pove, morajo ščista spokvariti i gda zrastejo — podivjati. Te bo na zemli komunistični paradizom.

Pa ne samo deci takše bogokletne reči pripovedavajo. Tudi vučenjacje so že tak zablodili, da se jim lahko največše norosti pripovedavlejo i je poslušajo. Tak je v ednoj palači bilo velko zborovanje samih profesorov. Vkiup so je pozvali, da se jim razloži komunistični navuk. Nastopali so različni govorniki. Se razmi, da je bila njuva glavna naloga dokazati, da nega Boga. Eden med temi govorniki je etak dokazao, ka nega Boga:

„Da dokazem, ka Boga nega, ga zovem, da zrūši kupolo, pod šterov stojim, če zaistino je... i počakam nekaj hipov, da njemi dam časa, da me vniči“. Govornik nekaj časa čaka i da Bog bogoskrunca ne vničo, mogočno zakriči: „Vidite, da Boga nega!“ I te dokaz zdaj širijo po vseh komunističnih šolaj.

Iz toga se vidi, da je namen komunistov najprle Boga vmoriti v srcaj vernikov. Potom bodo širili svoj paradizom. Mi pa le znamo, da raja brez Boga nega i ga ne bo.

Razgled po katoličanskem sveti.

Ljubljana. Križ njim je bio na poti. Kda se je vršio evharistični kongres v Ljubljani, sta krasila našo univerzo dva križa, eden v zborničnoj dvorani, drugi na balkoni. Katoliški akademiki so smatrali to za svojo dužnost, da kak verni sinovi slovenskoga naroda v tistih kongresnih dnevih postavijo na univerzo križ, sveto znamenje vsega slovenskoga naroda. Pa nešternim akademikom, tistim, ki bi radi ruski paradizom prenesli k nam, je to ne bilo po voli. Križ na univerzi! To njim je ne šlo v glavo. Šče zdaj njim to ne da mira. Na univerzi, ki je „predstavnik znanosti, napredka in svobode“ je bio križ. Čudno, da njim je križ tak strašno na poti. Pa so znan pozabili tej neprijatelji križa, da so tisti časi minoli, kda je vera smela i morala biti samo notranja privatna zadeva vsakoga katoličana, v javnom življenji v parlamentu, v šolaj, na univerzaj itd.

Za novo prevreditev občin.

Kak je znano, nas je dne 20. XI. obiskao naš novi ban dr. Natlačen v Soboti. K njemi so prihajale do kesnih večernih vōr razne deputacije, štere so se tožile g. bani od nevol i neprilik, s šterimi se more boriti naše siromaško ljudstvo. Pri tom se je videlo, da največ brige delajo občinske zadeve. Nešterni kraji bi se radi izločili iz te ali one občine i pridružili k drugoj, štera je bole primerna za bogše rešavanje njuvih zadev, štere okolščine so odločujoči faktorji ob komasaciji občin ne jemali v poštev; v drugih mestaj je pa ta nevol, da je sedež občine ne na pravom mestu, ka previdijo že tudi oni, ki so to zakrivil, samo ka zdaj so več ne šteli popravlati, ka se njim drugi ne bi smejali. Nešterni občani se dosta trūdiyo, da bi se takše zadeve spravile v sklad z vsemi potrebami, štere bi bile v korist celoti, a drugi stojijo ob strani i se ne mešajo v potek rešavanja, ar njim gotove osebe stojijo za hrbtom i bi njim ob toj ali onoj priliki dale škodljive vdarce, če ne bi ostali nevtralni. Oni, šteri majo premalo dokazov za svoje zahteve, si v sili pomagajo s precu osovraženim grehom — z lažjov. Glavno je pri celom, da njuvo obvala i več vala na merodajnih mestaj, če se odločujočim faktorom lokalne zadeve v drugoj luči dajo naprej.

Tak sta prišli pred g. bana tudi dve deputaciji iz severovzhodnoga kota murskosobočkoga sreza v zadevi sedeža občine. Prva je bila sestavljena iz samih občinskih odbornikov, šteri so z bojazni, ka zgūbijo svoje važne funkcije i na pritisk vplivne osebe v občini šli v protinapad drugoj trezno mislečoj i objektivnoj deputaciji, štera dela na to, da po uvidevnih lūdeh spravi sedež ta, kama spada.

Eden delegat iz prve deputacije je zatrjeval i prepričaval g. bana, da je sedež občine popolnoma na pravilnom mestu — čeravno je nikelko 100 m od drž. meje — ar je po njegovom že od nigda bio tam sedež notarijata: Možakar pa je ne pomislo na to, da so po svetovnoj bojni nastanole popolnoma druge okolščine i potrebe, štere nemremo primerjati z nigdašnjimi, kda je ta kraj meo ščista drugo okolico i je služo bogše drugim interesom. Ta isti delegat je sam priznao, da slov. jezika ne obvlada i je zamučao dejstvo, da je tudi v tistom kraji, kam se namerava prenesti sedež, bio nigda sedež notarijata i so za to lepi uradni prostori na razpolago. To je torej zadeva, gde ne trbej dosta premišlavati, nego jo kem prle rešiti v dobro nacionalnim interesom.

(Te članek je prineseo tudi „Slovenec“. — Op. ur.)

pa se je ne smela pokazati! Minol so tisti časi, kda si smeo doma moliti krščansko življenje gojiti, kak si šteo, a v javnom življenji si pa ne smeo reči povedati v obrambo vere ne v parlamentu, ne pri vzgajanji mladine, ne v šolaj i nindri ne. I da je šlo katoličanom v telikih državah tak slabo i da je vera v telkih državah trpela, toga je bila kriva premala odločnost katoličanov. A zdaj je, hvala Bogi, tomi konec! Zato po vseh katoličanskih državah (Španija, Belgija, Holandija itd. vstajajo odločni katoličani. I ka je najbole razveseljivo je to, da se vsešerom ravno katoličanska mladina dobro drži i ta nam davle vūpanje v boljše čase. Zato ednoga ne pozabimo: tistoga, ki se boji križa, bojmo se tudi mi, to se pravi, ne dajmo se nikdar od takših voditi!

Škandenavske države so zvekšega luteranske. Katoličanov je 34 jezero.

NEDELA

tretja v Adventi.

Berilo iz pisma svetoga apoštola Pavla Filipljanom (4, 4-7.) Bratje! Veselite se vedno v Gospodi; znova pravim: Veselite se! Vaša milina naj bo znana vsem ljudem, Gospod je bliži. Ne bodite v skrbeh, nego v vsem razodenite svoje želje Bogi v molitvi i prošnji z zahvalov. In boži mir, ki vsak razum presega, bo varoval vaša srca in vaše misli v Kristuši Jezusi, našem Gospodi.

*

Evangelium sv. Janosa I.

Vu onom vremeni: Poslali so Židovje z Jeruzalema duhovne, i Levite k Ivanu, da bi ga pitali: Ti što si? I vadiyao je, i ne je tajio: i vadiyao je: sam ne jas Kristuš. I pitali so ga: ka si tak? Eliaš si ti? i odgovoro je: ne sam. Prorok si ti? I odgovoro je: ne. Pravili so zato njemi: tak što si? naj odgovor damo onim, ki so poslali nas: ka pravis od tebe? Veli: jas sam glas kričecga vu pustini: Ravnajte pot Gospodovo, liki je velo Izaias Prorok. I ki so poslani, bili so z Farizeusov. I pitali so ga, i pravili so njemi: zakaj tak krstiš, či si ti ne Kristuš, niti Eliaš, niti Prorok? Odgovoro je njim Ivan govoreči: jas krstim vu vodi, na sređi je med vami stao, šteroga vi ne poznate. On je, ki za menom pride, šteri je pred menom včineni! komi sam jas nej vrejden odvezati remenje obüteli njegove. Eta so vu Bethaniji včinjena prejk Jordana, gde je Ivan krsto.

Sredi med vami pa stoji, šteroga vi ne poznate. (Jan. 1, 26).

Sv. Ivan Krstiteo je kak spokorni predgar pripravil srca ljudi na to, da bi vredno gori sprijali oblüblenoga Odrešenika Jezusa Kristuša. V pustini je živo. Vsi so ga hodili poslušat i vnoği so se spreobrnilo. Neštérni so celo mislili, da je on sam te oblübleni Odrešenik. Pa on je ponizno pripoznao: „Ne sem jaz. Nego sredi med vami stoji, pa ga vi ne poznate“. — Mislo je s temi rečmi na Jezusa, na šteroga je s prstom kazao: „Glejte, Agnjec boži!“

Ludje dnesden tüdi vsepovsedi iščejo odrešenje od svojih nevol, križov i težav, samo tam ne, ge bi mogli. Iščejo ga v telesnom vživanji, v bogastvi, v penezaj itd., neščejo pa viditi! Njega, ki njim edini more pomagati. Kak sv. Ivan Krstiteo, tak tüdi še zdaj predgari gučijo ljudem: „Sredi med vami stoji, pa ga vi ne poznate“.

Jezus Kristuš je med vami v podobni bele male hostije. Ali kelko se jih obrne do Njega s pravim zavüpanjom? Kelkokrat idemo mimo cerkve, pa ne pomislimo, što je notri . . . i da bi ga šli obiskat, da bi si ž njim pogučali kak prijateo s prijatelom i Njemi potolažili svojo siromaščino, toga ne včinito. Pa či gli se tü i tam najde kakša pobožna duša i Njemi skaže lübezen i čast, ki Njemi ide, kelko je pa takših, ki se sploj ne brigajo za Njega, Ga neščejo poznati. I mi ešče iščemo svojo tolažbo v svetnom bogastvi. Kak slepi smo vendar i ne vemo, da je Jezusa poznati i Njega lübiti največše bogastvo i sreča.

Jezus je med nami s svojimi navuki, zapovedmi, a mi se jih ogiblamo, neščejo jih poznati. I vendar spolnjevati bože zapovedi i tak Bogi služiti se pravi kraljevati. Pa mi toga ne vemo.

Vsakši človek je na boži kejp stvorjeni, vsi smo deca ednoga nebeskoga Oče, vse nas je Jezus odrešo i li ne pomislimo, da je pravzaprav v vsakšem človeki Kristuš. Pa pogledni dušo tvojega bližnjega! Ali je ne v njegovo dušo vtisnjeno znamenje božega detinstva, tak kak v tvojo? I nam je le tak težko spunjavati zapoved lübezni do bližnjega. Vej če lübiš svojega bližnjega, lübiš z ednim v njem tüdi Kristuša. Zakaj toga neščeš pripoznati?

Zato se pa trüdim, da spoznamo Jezusa v tom, kak se nam kaže, da Ga bomo lübili i Njemi služili, potem nas ne zadenejo reči spokornoga predgara Ivana: „Sredi med vami pa stoji, šteroga vi ne poznate“.

AMERIKA.

Vsi amerikanski škofje so izdali skupni pastirski list v šterom ostro obsojajo preganjanje katoličanov v Mehiki. V Nev Jorki so katoličani napravili velke demonstracije proti mehikanskim preganjalcom. Posebno so odločno nastopali dijaki.

Politični pregled.

Domači.

Okrajni odbor JRZ za dolnjo-lendavski srez je bio zvoljen na sestanki dne 8. dec. t. l. Sestanka, ki ga je pozvao naš poslanec dr. Klar, so se punoštevno vdeležili zastopniki vseh krajevnih odborov te stranke, štera se je v jako kratkom časi ustanovila že v vseh občinah. Na sestanki je vladala edna vola vseh i so bili zvoljeni:

za predsednika: Dr. Klar Franc, nar. poslanec,
za podpredsednika: Litrop Štefan, župan iz Turnišča,
za tajnika: Horvat Anton, župan iz Črenovec,
za blagajnika: Neubauer Josip, uradnik iz D. Lendave.

Sestanek je znova jasno pokazao, da je naš srez popolnoma enoten i bo takši tüdi ostao. Toga se moramo veseliti i biti na to ponosni, zakaj osvedočeni smo, da bo s tov skupnostjov vsega okraja moglo lüstvo s svojim poslancem na čeli dosegnoti bar nekoliko zboljšanja iz nevol, v šterih se vsi nahajamo.

Pomiloščenje. Kak smo že pisali v zadnjog številki naših Novin, je bila na državni svetek, dne 1. dec. v imeni našega mladoga krala podpisana prva vekša amnestija ali pomiloščenje za najrazličnejše kazni. Na te način je bilo v našog državi več kak 15 jezero ljudem odpüščena kazen za razne pregreške. Kak obstoji naša država, je tak velkoga pomiloščenja ešče ne bilo i tüdi za to velko pomiloščenje se mamozahvaliti zdajšnjoj vladi, štera v istini gleda na to, naj se lüstvo v teh težkih časaj pomiri i naj se ne kaznuje za vsakše protizakonito dejanje, štero je bilo največkrat včinjeno samo zavolo prevelke nevole.

Ali bodo skoro volitve? Vnoği spitavlejo ali bodo že naskori volitve i če se mogoče po volitvaj hitrej kaj na bolše obrne kak zdaj. Po izjavah članov vlade želi vlada lüdstvi dati popuno slobodo, lüdstvo naj se organizira v političnih strankaj z izdelanim gospodarskim, kulturnim i političnim programom i potom v slobodnih volitvaj slobodno izvoli svoje zastopnike v parlamentu. Da se ustanovijo i organizirajo slobodne politične stranke, za to je potrebna že zdaj sloboda i tüdi čas. Lüdstvo je bilo šest let brez slobode i to se dnes vsešerom pozna. Zato je nemogoče, da bi moglo zdaj lüdstvo v najkračšem časi ustanoviti i organizirati stranke, štere bi bile za zdajšnje prilike popolnoma primerne. Ustanovljena je i se že jako lepo organizira do zdaj samo ešče edna stranka, to je Jugoslovanska radikalna zajednica. Ništérne druge menše stranke majo že tüdi vse pripravleno za ustanovitev, samo menda pristašov ešče nemajo zadosta. Mačkovi ludje i srbski demokratje so pa ešče nej mogli najti skupnoga programa, zato pri njih do ustanovitve stranke ešče nej prišlo. Gotovo je edno, da bodo te volitve tem prle, kem prle bo pri

nas organizirano politično življenje v velikih političnih strankaj. Znalo bi se zgoditi tüdi, da zdajšnji parlament, šteri je bio zvoljeni v Jeftičovih volitvaj, ne bi šteo glasati za vladine predloge. Te bi morao biti parlament razpüščeni i bi bile v štiraj mesecaj razpisane nove volitve. Mislimo pa, da bodo vnoği zdajšnji poslanci raj glasovali za vlado, ar znajo, da pri slobodnih volitvaj nigdar nedo zvoljeni.

Organiziranje stranke v našog krajini lepo napreduje. V lendavskom srezi je vzeo organiziranje v svoje roke naš poslanec dr. Klar, v sobočkom srezi pa vodi vse organiziranje gosp. Bajlec, šteroga naše lüdstvo vsešerom lübeznivo i navdušeno sprejema i njegove govore z največšov pazlivostjov i razumevanjom poslušša.

Zapostavljanje. To reč dnes ništérni naši gospodje, šteri so do zdaj precu glasne zvonce nosili, stalno radi na jeziki majo. Tej gospodje, šteri so do zdaj včeni bili vsem samo komandirati, dnes stalno gučijo, da so zapostavljeni. Posebno pravijo, da so zapostavljeni pri organiziranji nove stranke. Njim najmre nejde v glavo, da bi mogošo drugi kakše voditeljsko mesto v roke vzeti, kak oni. Tak so se v teh letaj navčili komandirati pa kričati, da več nemrejo razmeti i tüdi ne čüjejo i ne vidijo, da je vse naše lüdstvo prek grla sito njüve komande, i da lüdstvo samo zahtevle, naj vnoği zmed teh gospodov, šteri so dozday meli velko oblast v svojih rokaj, pred lüdstvo več ne stopijo. Gospodje, sami ste krivi, če vas lüdstvo več nešče meti. Mislili ste, da se za vekivečne čase lahko naslonite na žandare i oblast i vam vaše moči nišče več ne štepe iz rok. Nego, gda si lüdstvo svobodno lahko zbere svoje zastopnike, te vas niti ne pošnafa več.

Svetovni.

Mussolini govori. Italija je zavolo abesinske bojne prišla v velke škripce. Po določilih Zveze narodov morajo najmre vse tiste države, ki so članice Zveze narodov, nastopiti proti tistoj državi, štera neupravičeno z bojnov napadne drugo državo, štera je tüdi članica Zveze narodov. Italija je neupravičeno napadnola Abesinijo, obe državi sta včlanjenivi v Zvezi narodov, zato so zdaj vse druge države, štere so tüdi včlanjene v Zvezi narodov, nastopile proti Italiji. Kazen za Italijo je ta, da niti edna zmed teh držav nesme v Italijo voziti i tržiti nikaj takšega, ka bi se moglo za bojno uporabiti, posebno ne nikšega orožja, ali municije. Ar pa Italija bojno naprej vodi, zahteva Anglija, naj se v Italijo prepove voziti tüdi benzin pa petrolej. Proti toj prepovedi pa Italija jako ostro nastopa. Preminočo soboto je bio samo zavolo toga pozvani vküp taljanski parlament, gde je meo predsednik vlade i taljanski diktator Mussolini govor, v šterom je v kratkom povedao, da je bojna z Abesinijov življenjska pravica Italije, zato ka Italija nemre živeti samo doma nego rabi kolonije. Če

Anglija pripravi Zvezo narodov do toga, da se prepove v Italijo voziti benzin i petrolej, te bi iz toga lahko nastanola bojna tüdi v Evropi.

Ceremonije v Italiji. Za bojno v Abesiniji so po celoj Italiji začnoli nabirate darove. Posebno zbirajo vsešerom staro železo, zato ka Italija nema zadosta železnih rud doma, voziti železo v Italijo je pa zdaj tüdi prepovedano. Taljanski krao i kralica sta darivala svojiva zlativa zdavanskiva prstana, Mussolini i taljanski poslanci so darovali v parlamentu za domovino vsa svoja zlata i srebrna odlikovanja, lüdstvo je pa naravnost prisiljeno, da mora vsakši nekaj darovati, posebno kaj zlatoga ali srebrnoga zato, ka če što nikaj nešče dati, te ga včas majo za nevarnoga i protidržavnoga. Ar se je v vnoğih veserom ta darüvanja se vršijo z velikimi ceremonijami, lüdstvo pa postaja pri tom čüduže siromaškejše i čüduže bole nezadovoljno. Bojna najmre vnoği penez požre, kelko bo pa gda od te bojne melo taljansko lüdstvo haskov, toga pa ešče nišče ne ve.

Italjani napadajo. Ar se je Abesincom posrečilo, da so v vnoğih mestaj Taljane potisnoli nazaj so zdaj Taljani začnoli močno napadati Abesince iz aeroplanov. Tak so Taljani popolnoma razrüšili abesinsko mesto Desje. Tam se je najmre nahajao abesinski casar Haile Selasije, šteri vodi sam abesinsko vojsko. Taljani so meli namen zadeti casara, ar znajo, da če bi zdajšnji abesinski casar spadno v boji, te bi v Abesiniji popuna zmešnjava gratala i bi Taljani dobili Abesinijo brez novih bojov. Zato so vrgli na to mesto nad jezero bomb, casar se je pa nahajao v tistom časi odzvuina mesta i je z lastnov rokov iz štükov strelao na aeroplane. Mesto so bombe popolnoma vničile i žežgale, smrt je najšo posebno vnoği žensk pa dece, porüšena je bila tüdi vojna bolnišnica, casar je pa ostao živ.

Prezident češke republike nameni odstopiti. Kak znano, vlada našoj bratskoj češkoslovenskoj državi od začetka njene ustanovitve, to je že osemnajsto leto, prezident Masarik, šteri je že nad 80 let star. Prezident Masarik je svojo državo modro vladao vsa ta leta. Strogo je pazo na to, da je vladala v državi prava demokracija i je bio vsigdar proti vsakšoj diktaturi. Čiravno so v Češkoslovaškoj državi mele državno oblast v svojih rokaj dostokrat stranke, štere so ne bile prijazne katoličanom, je ravno po modrosti prezidenta vživala v toj državi katoličanska cerkev vsigdar velko spoštovanje, slobodo i zakonitost. Prezidentovo zdravje je v zadnjem časi gratalo slabo, zadela ga je tüdi že parkrat kap, ka vse prihaja od njegove visike starosti, zato je skleno, da odstopi od svoje visoke časti i prepusti to mesto drugomi, sam pa šče v miri preživeti zadnje dni svojega življenja. Što bo njegov naslednik, se ešče ne ve, najbrž bo zvoljeni na to mesto drugoletni zvünešnji minister dr. Beneš.

Dijaško polje.

Luč v temo časa.

„V potu svojega obraza boš je del svoj kruh! . . .“

Rod za rodom se je podajal na delo. In to delo je človeku podvrglo zemljo.

Delo kmeta, obrtnika, delavca. Delo matere, ki rodi otroke in jih vzgaja.

Delo duhovnika, ki posreduje večne resnice, deli svestva in stori, da ostane Cerkev vekotrajna.

Vse to delo je temelj yesoljstva. Taka je usoda mladega delavca, da s svojim znojem sodeluje vsi gradnji boljšega sveta.

Toda če je ta mladi delavec prejel krst, če je s tem postal „otrok božji“, potem ima *vzvišeni, večni poklic*. Tudi če bi bil namreč ves blaten in zašmiran, ima vendar tudi ta mladi delavec v najmračnejši tovarni dušo, ki jö mora otemati za svojega Boga.

In otemati si mora dušo, ko koraci po tovarni ali po predmestju, ko

vihti svoje orodje, v času oddiha med delovnimi tovariši.

In otemal si bo jutri družino s svojo zaročenko in ob družinskem ognjišču, ki si ga bo ustanovil.

Da, vse življenje mladega delavca mu mora koncem koncev *omogočati pot do Boga, življenje z Bogom in za Boga*.

Da! Mi, mladi delavci *hočemo* dosegnati svojo časno in večno blaginjo z življenjem delavca med delavci v delovnem okolju!

Naše delovno okolje in naše delavno življenje nam *morata* omogočati pot do vzvišenega cilja: *da z božjo pomočjo in v večjo slavo božjo sleherni dan delamo na boljšanju sveta*.

Če to delamo, potem ima vse naše delo neskončno vrednost, *sama vrednost božja*, ker delamo za Boga in živimo z Njim. Zato *na vso moč zahtevamo*:

življenje dela, organizacijo dela, delovno okolje, ki naj upošteva

pomembnost dela in vrednost delavčeve osebnosti.

V luči naših zahtev bo potem *usoda mladega vajenca kakor ravnja, jasna in lepa pot.*

Učil se bo obrti, ki se je zanjo odločil sam po preudarku; sredi med „starejšimi“, ki se zavedajo svoje dolžnosti, da morajo na vajencu istočasno oblikovati delavca in moža.

Polagoma bo doraščal in postal samozavesten delavec, strokovnjak na svojem področju.

Prišel bo čas, da bo žilavih rok in ponosen na svojo pravno nedotaknjenost odprl vrata novega doma njej, ki jo hoče storiti za mater svojih otrok.

Svojih otrok, katerih srebrnih smeh bo kakor pesem radosti in upanja.

Pesem radosti zanj, pravega moža, ki mu ni življenje prazno ostalo.

Pesem upanja za Cerkev, ki se bo v teh mladih kristjanih nenehoma pomlajevala in naraščala v izoljencih.

To stremljenje nam je *luč, ki hočemo zanj navdušiti slehernega svojega tovariša.*

Rešnje Telo.

Kak je mogoče, da se kruh i vino moreta spremeni v meso i krv Kristušovo?

Gda si prišeo na svet, si bio še mali pa „si zraseo i maš več mesa i krvi kak te. Odked maš to? Tvoje telo je hrano, ki si jo vživalo, spremenolo v krv i meso. Če se tuda že v človeškom teli kruh i vino i druga hranila spremenjajo v krv i meso, zakaj tuda Ježus ne bi mogeo včiniti, da se kruh i vino spremenita tudi v njegovo Telo, v Njegovo meso i krv?

Kak pa je mogoče, da je v malo hostiji celi Kristuš navzoči?

Pogledni pokrajino pred sebov. Pokrajina z goskami i poli, z gorami i rekami je vendar jako velka. Ti pa maš samo malo oko pa itak maš v gotovom smisli celo pokrajino v tvojem oku, ne samo tak mali delček kak je tvoje oko. Če je tuda vsemogoči Bog to mogeo tak napraviti, tuda njeni mora bitu ravnotak lahko mogoče napraviti, da je tudi celo Ježusovo telo v presvetoj hostiji navzoče.

Kak pa je mogoče, da je isto Kristušovo telo v vseh naših cerkvah istočasno navzoče?

Vzemi veliko gledalo pa gledaj notri. V njem se vidiš samo ednok. Razbij to gledalo v dosta delov pa se boš vido v vsakšem delu celoga. Če gučiš pred ednim človekom, te čuje samo en človek, če pa gučiš pred tisoči, ti ne trbe vsakšemu posebi gučati, nego te vsi tisoči čujejo. Če je tak, kak pa te Bog ne bi mogeo včiniti, da je Ježus v vsakoj cerkvi i v vsakoj hostiji istočasno navzoči?

Kak je mogoče, da je Ježus tudi v vsakšem delu hostije celi navzoči, če hostijo v mnoge dele prelomimo?

Vzemi kolač kruha. Če te pitam, ka maš v roki, boš pravo: kruh. Če toga razdeliš na dva dela, pa mo te znova pitam, ka maš v roki, boš znova pravo: kruh. Pa če ga na sto i jezero delov razdeliš pa en takši mali deo vzemeš v roko, znova nemaš v roki nlikaj drugoga kak kruh. Če je pri kruhu tak, zakaj ne bi moglo tudi pri Ježusovom teli tak biti?

Za Slomšekovo beatifikacijo.

S trdom raziskujemo njegov življenjepis, naenkrat, v osmini vseh svetih se nam pa zasveti. Nov dokaz smo nasli, da on mora bitu v družbi svetih, saj je že na zemlji tako zelo ljubil njih družbo:

Svetega Hermagora (*Mohora*) in *Fortunata*. Prvi da je bil učenec evangelista Marka, ki je zapisal evanglij po pričevanju s. Petra. Neustrašeni škof v Ogleju, kjer so pozneje prestolovali patriarhi tudi za slovenske kraje, je bil na ognju mučen, nato pa v ječo vržen od poganskega glavarja. Naj njegovega arhidiakona *Fortunata*, danes bi rekli tajnika, postavijo na naslednika, naroča iz ječe. Zato pagan še tega vrže v ječo, kamor začne trumoma hoditi vnožina, ker se toliko čud godi na njiju priprošnje. Prestrašeni glavar dá oba ponoči obglaviti.

Ali ni Slomšek ta dva svetnika takorekoč od mrtvih obudil, ko je družbo S. Mohorja ustanovil? Res da, v nebesih sta živela, a mi smo ju pozabili. In gotovo je tudi po njiju priprošnji in Slomškovi danes ta družba največja književna katoliška, slovenska in ljudska!

Tudi svetega *Maksimiljana* in *Viktorina* je Slomšek častil. Maksimiljan se je v Celju rodil, bil učen pa je vendar ljubil reveže, bil škof Nemicem v Lorchu, pa rojakov poganov tam ni pozabil: vrnil se je k njim — po mučeniški venec. — In Viktorin, škof ptujski, ki je tak velik del svetega Pisma razložil in zapisal, da ga celo S. Hieronim omenja med cerkvenimi pisatelji. Pa je tudi za vero kri prelil, na naših tleh. Ali nista ta dva učena kot nalašč patrona naše šolane mladine, zlasti tiste, ki po najvišjem, po duhovništvu želi? Ali ju ni izbral Slomšek, početnik dijaškega semenišča, ki je zdaj v Mariboru?

To sta dve dvojici mučenikov za vero, na slovenski zemlji. Komu ni

GLASI.

SLOVENSKA KRAJINA.

Novi banski svetniki. Notranji minister dr. Korošec je spremeno vse banske svetnike dravske banovine, zvün ednoga. V lendavskom srezu so mesto Erjavac Mihaela iz Bratonec postavleni g. Klekl Jožef, vp. župnik iz Črenovec, v sobočkom srezi mesto Kūhar Štefana iz Püconec Bačić Franc iz Gornje Lendave, za mesto Sobota, mesto Koder Antona, notara, Bajlec Franc, odv. pripravnik v Soboti, za lotmerški srez mesto Skuhala Franca iz Križevac Stuhec Alojzij iz Stare nove vesi. Vsem gospodom k imenovanji častitamo.

Vmrli so Cipotova mamca v Beneci. Že duga leta so bili slabi, že večkrat doma spovedani, zadnje mesece so se pa šče dobro gor držali. V ponedelek noč jim je pa naednok slabo prišlo i v frtao võre so premnoli. N. p. v m.

Pinica. Pri nas se je zgodila zopet smrtna nesreča. Nekši madjarski državlan je prišeo ponoči prek meje na našo stran. Pravijo, da je bio zmešani. V rokaj da je noso razpelo. Gda so ga graničari prijali, da je prej jako divji bio i je začno graničare pretepati. Ednoga je celo nevarno stukeo po glavi. Nazadnje so počili strel i Madjar je mrtev obležao. Prišla je taki komisija. Mrtvo telo so prepelali na Madjarsko.

Slabo je obhodo. V Lendavi si je v hoteli „Krona“ nekši Lakošanec naročo špricer vina. Za hip pa ga je kelnar samoga nihao v sobi. Gda je prišeo nazaj, je bio špricer ešče pun, falio pa je zimski kaput ednoga drugoga gosta. Taki je bežao s policajom za njim i mimo pošte sta ga že zgrabila. Edno je dobo za zatanik tak da se prevrgeo, pa ne šteo stanoti. Dva pendreka ga taki zdigneta i ga pelata nazaj v krono. Tü njemi ešče pošteno nadevlejo za vüha, na to pa ga püstijo.

Lendava. Čüli smo, da je poznani trgovec Wortman šteo začnotti z novov fabrikov za svetre. Naročo je mašine, ki so pa tak dragi — nekam na milijon lekaj pridlo, da se je prestrašo i od prevelkih misli zbetažao. Odpelali so ga v Budimpešt v špitao.

Niske cene! Niske cene!
ZA BOŽIČ
 imam v zalogi največjo izbiro. Za božično drevo okraske po najnižjih cenah kakor tudi najlepša darila se dobijo samo v slaščičarni
SIDONIJA NOVAK v SOBOTI

Lepi luster je darüvao lendavskoj cerkvi lendavski trgovec z železom g. Jurij Tomka, odločni naš katoličanski mož. Za lepi dar g. Tomke njemi je lendavska cerkev zahvalna.

Ki čüti v sebi pozvanje, da bi šo za brata v samostan, se naj javi v Črenovcih pri uredniku M. Lista. Tü dobi potrebna pojasnila.

Izstopo je iz bogoslovja Rous Franc iz Filovec. Bio je dozda v šibeniškom bogoslovju v Dalmaciji i ar ne čüto pozvanja na duhovniški stan, se je hvalevredno ogn tomi.

Cankova. Pri g. Vogleri se je zgodila velika tatvina; gre za več jezzer dinarov; krivko zasledüjejo že orožniki; imela je že duže časa ponarejeni klüch od blagajne. Je to ravno svarilo za vnoqe.

Sv. Jurij. Na svetek brez greha Poprijete, 8. decembra, je naša Marijina družba prvič nastopila na odri: v r. k. osnovnoj šoli so igrale „Izvoljeno devico“, igro s petjem, ki je pred par meseci komaj izšla v slovenščini. Nastopilo jih je okoli 25, alt („na staro“) je bio čarno oblečeni, „sopran“ („na mlado“) pa belo. Moramo priznati, da smo telko ne pričakovali od njih i bi želeli, da igro ponovijo, ar je več kak polovica lüdi morala ostati vöni zavolo premale šolske sobe. Pevske točke je včio g. kantor Grah Janez, režirao je g. kaplan.

D. Slaveči. God patrona naše püšpekije, sv. Andraša mantrnika, 30. novembra, smo obhajali v znamenji krvi. Mešič Franc, gostilničar je meo mužiko. Prišlo je do bitja: njegoviva dva sina sta mirila tri najglasnejše iz Kroplivnika. Sin Miška je dobo eden žmeten štiš na roki 4 cm. globoko, drugi sin Erno je pa dobo 3 močne štiše na šinjek: tak močno je krvario, ka so njemi srakico komaj dol vtrgnoli. Včasli so poslali po gračkoga doktora, ki jim je šuše vküp zašio pa pravo, da je strašno nevarno.

Nepravi mučeniki. Pod nedavnimi vladami v našoj državi, so se vnogim našim, popolnoma poštenim i sposobnim lüdem velke krivice godile, od šterih so vnoge ešče dnes ne popravlne. To je vsemi sveti jako dobro znano, zato se tomi niti nišče preveč ne čüdiva, če mi stalno pa glasno zahtevamo, naj se vse krivice, včinjene našim lüdem, kem prle popravijo, tisti pa, šteri so krivice delali, naj se za nepošteno delo kaznüjejo. Zahtevamo pa obenem tüdi stalno, naj se nove krivice več ne delajo, pa priznati moramo, da se dnes skoro nindri ne čüje,

Kaj pišejo o nas?

Dan za dnem pišejo domači in tuji listi o raznih pojavih v Slovenski krajini. Le malo ljudi pa je, ki jim pride vse to pred oči. Naš list je že večkrat beležil take pojave, odslej pa hoče smotrno in stalno poročati o vsem, kar se bo o naši krajini kjerkoli pisalo.

O zborniku „Slovenska krajina“ so izšla že številna poročila. Poleg domačih listov je zelo pohvalno pisal o njem v madžarski reviji „Vasi szemle“ (Szombathely) naš rojak dr. Avg. Pavel. — Dve poročila sta izšli doslej v Pragi: Znani nemški dnevnik „Prager Presse“ in mesečnik „Slovanskij Pžehled“ (št. 9), ki prinaša razprave o vseh slovanskih narodih, sta prinesla zelo pohvalna poročila o našem zborniku. V zadnjem listu piše dr. O. Berkopec. Letos je

znana še tretja dvojica: sveta brata *Ciril in Metod*? Kateri evangelist je prehodil več slovenske zemlje? Ali nista tudi ta dva nekrvava mučenika naša? Ali ju ni Slomšek najbolj počastil, ko je ustanovil bratovščino njima v čast, da bi ločene brate in sestre privedla v pravo ovčarnico. Ali ni torej prav, da je tiskarna s. Cirila v Mariboru svojo 50 letnico gotovo najlepše s tem proslavila, da je „Slomšekovo družino“ ustanovila.

Kakor trije presvetli nebeški dvojčki: Mohor in Fortunat, Maksimiljan in Viktorin, Ciril in Metod — neutrudno prosijo, da bi še Cerkev proglašila škofa Slomška za svetega, saj v njih družbi je že dolgo.

Ko je sveti Bonaventura v samostanski celici pisal legendo o sve-

ravno 30 let, kar je „Slovanskij Prehled“ prinesel prvi članek o naši krajini. Za ta zbornik se zanimajo mnogi inozemski učenjaki — pri nas pa so izobraženci (ki niso državni uradniki), ki ga nimajo...

Mladinski list „Vrtec“ je priobčil v 3. št. letnika 1935/36, str. 36-38 članek „Slovenska krajina“ (spisal Panonski), ki zgoščeno podaja sliko naše zemlje. Krasita ga dve sliki: pogled na Bogojino in drevored topolov.

Ponovno smo že opozarjali, da naši časniki stalno pačijo naša krajna imena. Te dni smo brali: „mursko-sobotiški“ (mesto: sobočki! — sobotiški=somboteljski!), Tehnjánovci=(Tešanovci) v dveh listih isti dan. Pa drugič več o tem!

tem Francišku Asiškem in o ranah njegovih, sveti Tomaž Akvinski ni pustil, da bi ga zmotili, češ: „Pustite, svetnik o svetcu piše!“

Svetniki imajo poseben čut za svetnike, njih srce je že na zemlji pri njih; pa še druge hočejo z njimi po-bratiti — tako tudi Slomšek. Pa je s tem najlepše povezal zgodovino naše zemlje: Mi bomo zgodovino naše zemlje prav nadaljevali, če bomo vztrajno molili, dokler ne bomo uslišani:

„Vsemogočni Bog, Oče luči, ki od Tebe pride vsak dober dar, in ki si nam v svojem služabniku škofu Antonu Martinu poslal tolikega učnika in pastirja, usliši naše pobožne molitve in poveljaj ga, da bo pred veseljno Cerkvijo prištel Zveličanim. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.“

da bi bio ešče dnes izda što preganjan i trpo krivico samo iz političnih razlogov. Zato moramo povedati tüdi, da je ščista izmišleno to, gda ništerni gospodje namenoma trdijo i pišejo, kak da bi bila profesora Strmšek i Mušič iz političnih razlogov premeščeniva iz sobočke gimnazije. Nekak bi rad iz teh dveh gospodov napravlo prave mučenike ali mantrnike, štere so klerikalci namenoma i krivično stivali iz Sobote. Mi dnes povemo samo telko, da oba teva gospoda jako dobro znata, zakaj sta morala iz Sobote oditi, če bi pa rad što iz toga ešče naprej kakše mučeništvo delao, te ešče malo več povemo, ka pa nede vsakšemi po voli.

G. Géder, naš misijonar, ki je letos za Jožefovo sam võzmalao svojo cerkvico s. Jožefa, je na Andrašovo (zadnjega novembra) poslao svojoj betežnoj materi fotografijo, na šteroj ma že kratko čarno brado pa duqe mustače pa tak prodirno milo gleda; tüdi pismo je poslao, iz šteroga posmemamo: „Zdaj, fala Bogi, mamno mirni čajt; naj samo k novomi leti pa kaj vküp ne spravijo. Tüdi roparov več nega telko kak pred par leti. Tovajqe so nam ne nevarni, samo sirmasko lüstvo mantrajo. Vas de pomali že zeblo, eti se pa na žetvo pripravlamo: je to druga rižova žetev. Rajs nüca trno dosta vode, vsigdar mora v vodi stati, če ne, ne zraste. Letos je rajs (riž), kak tüdi vse drugo blago, trno fal, pa ka pomagaa, če lüdje penez nemajo. Eti mo pomali lepo vremen meli, ka nede ne preveč vroče ne mrzlo. Snega eti ne poznajo; če ednok dvakrat slana spadne, že pravijo, ka je trno velka zima. Kak ste kaj opravili Marijin mesec? Eti je mesec oktober jakši kak majuš. Majuša je preveč dosta dežja i velka vročina; tüdi cvetja nega dosta; zdaj oktobra je bole hladno, je bogše. — Ka je doma kaj novoga, v Novinaj štem. G. Kerec je daleč vkraj odišo, ka žmetno, ka bi gda naskori vküp prišla.“

S. Jurij. Na prvo adventno nedelo smo prizgali eno svečo na zelenom venci z vijoličnimi traki, ki visi v prezbiteriji naše cerkve, pred večnim posvetom. Meli smo tüdi znova recitirano mešo s petjom jürjanskih i serdiških šolarov. Večinoma so deca jako navdušena za to, pač pa mamto težave pri sestavi proračuna za katehetske nagrade. Pri seji je nekak, ki ma celo več dece v šoli, pravo, da ne trbe verouka, če je verovučiteo ne zadovolen s plačov, ki je po banovinskoj naredbi niti minimalna ne (175 Din na võro!). Tüdi nikaki pri krsti neščejo držati vpelanova reda, deteti ne voščijo, da bi bilo taonik milošč svete meše. Če njim pristojna oblast kaj pravi, so pa celo zmožni odgovoriti: Te mo pa šli k farari! — Čüdivito vnogo znajo pri nas lüdje o selitvi duhovnikov naše krajine pa večinoma kaj takšega, ka tisti duhovniki ne vejo. Na prvo adventno nedelo večer se je poleg naše vesi v ednoj gostilni plesalo, igrala pa je ciganska godba, ki je isti den zadvečera sodelovala pri proslavi prvoga decembra.

Če bi Vam što pravo, da Vam da 3000, 9000, 12.000 ali 18.000 dinarov, bi ga jako poslūšali i ga pitali, kak je to mogoče. Mi Vam zagotovimo, da Vam „Karitas“ da omenjene i še druge zneske. Samo poslūšajte, kak? Zavarte se pri njoj. Pri njoj se lahko zavarjete na stara leta. Lehko zavarjete pri njoj herbijo svoje dece. Lehko pa zavarjete pri njoj sebe i domače za slučaj smrti. Nikielko let bodete plačüvali sumo, štero lejko sami določite, i kda preteče določena doba, ali v slučaji smrti, Vam „Karitas“ isplača določeno sumo. Pri „Karitas“ je več jezero lüdi zavarvani i med njimi nega niednoga, šteromi bi bilo žao, Vsakši je zadovolen, ar zna, ka je „Karitas“ edno najboljših zavarovalnic. Obrnite se na zastopnike.

Grozna nesreča. Litrop Magda, starica od Lipe je z lampicov hodila v klet po opravili i je ž njov vužgala kodile, ki so tam visile dol z droga. Ženska je štela kodilo pogasiti, a pri gasenji se je sama vužgala i od strašnih opeklin vmrla za dva dni, 8. dec. Pokojna je bila poznana vrla ženica.

Črenovci. Dec. 8. je ponovilo okroglo 150 kotrig tretjega reda sv. Franciška ednoletno zaoblübo popolne čistosti, štere te dobre düše darüjejo v namene sv. Materecerkvi, da se düše rešijo.

Gorički kot. Že dolgo smo se ne oglasili pod tem naslovom. Slabih stvari pač ne bi radi raznašali, dobrih pa dosta nega. Ali to pa le moramo sporočiti: znamo za nešterne lovce, ki v nedelo „gyajajo“, ne da bi bili pri meši; pa še šolari jim morajo pomagati. Ne pravimo, da v nedelo lovina ne dovoljena, a sveta meša je vendar prvo. Pa smo znan še ne pozabili, da v svetom pismi stoji: Što pohújša koga izmed teh malih, bi njemi boljše bilo, da bi se vtopo v globočino morja; če smo mi starejši to že pozabili, pa nas mogoče šolska deca spomnijo...

S. Kozma i Damjan,

brata Arabca, rojena v mestu Egeja, znamenita zdravnik, sta za časa rimskih cesarov vladarov Dioklecijana i Maksimijana tak s pomočjov zdravniške znanosti kak z močjov Kristuša vračila tudi neozdravljive bolezni. Gđa je zvedo za njiva vero predstojnik Lizija, zapove, naj jiva k njemi pripelajo: pita jiva glede načina življenja i veroizpovedi; gđa sta svobodno oznanjala, da sta kristjana i da je krščanska vera potrebna za zveličanje, zapove, naj častita bogove i či ta se toga branila, preti s trpljenom i z najostrejšov smrtjov; gđa pa spozna, da njima to zaman predlaga, pravi: Zvezite njive roke i noge pa jiva mantrajte s posebnimi mokami! Gđa so zapoved izvršavali, sta Kozma i Damjan itak vztrajala v prepričanji. Zato jiva tak zvezaniva vržejo v globoko morje: gđa sta odtam vöprišla zdrava i razvezaniva, je predstojnik to pripisúvao čarovniji (comprniji) pa jiva prek dao v zapor; drugi den jiva dá vö pripelati i vreči na gorečo gramado (v ogen); gđa je pa tú od njeva plamen vkraj bejžao, je šteo, naj jiva različno i krvavo trpinčijo pa ssekirov bujejo. Tak sta v vavlúvanji Jezusa Kristuša sprejela palmo mučeništva. (iz brevira).

Brezplačno sta delovala v Kili-kiji (v Maloj Aziji). Okoli leta 300 sta bila obglavljena. Ostanki njiva tel so bili preneseni deloma v Rim, gde je papa Feliks IV. (426-530) dao njima na čast zozidati posebno cerkev, lobanji pa sta prišli v Bremen, nato v München, odked jivi je cesarica Marija, hči casara Karola V. i vdova casara Maksimilijana II. dala prenesti v kloster Descalzas Reales v Madridu (glayne mesto Španije). Na njeva svestek 27. septembra je bila v španskem mestu Valencija skúpsčina Zveze katoličanskih zdravnikov i lekarnarov z naslovom „Bratje s. Kozme i Damjana“, štere se je vdeležilo okoli 1300 članov. Zdravnika dr. Grinda i dr. Sancher de Rivera sta na toj skúpsčini ugotovila na podlagi znanstvenih raziskavanj, da sta lobanji obeh mučenicov, patronov zdravnikov, v omenjenom samostani pravivi.* — To smo zapisali tistim, ki smo doma iz „Kuzdobljanj“ pa tudi drugim.

Slednja sodba.

Na zadnjo nedelo po risalaj, 24. novembra, gda se čte evangelij od slednje sodbe, so serdiški šolarje ob 10 vöri pred velkov mešov pred cerkvenimi vrati, na desnoj strani dečki, na levoj deklice, v zbori gučali sledeče, prirejeno po našoj starinski pesmi; v vküpzvonenje se je pomešalo žalostno trobentanje ednoga šolara, nato je začnola mladina:

Vsi: Pesem od sodbe vam zdaj gučimo, misli resnobne vam v srcaj būdimo. —
To je govorenje, mož in žena, ki so že davno bili tú domá. —

Dečki: Vekše kak stiska tistih dni bilo nej, od gda svet stoji.
Deklice: Teda bodo angelski zbori trobentali v nebeskom dvori:

Eden: Na prvo trobento (sledi kratek znak s trobentov)
 „drúgo „ „načíši „ „
 „tretjo „ „ „ „ „ „
 „štrto „ „ „ „ „ „
 „peto „ „ „ „ „ „
 „šesto „ „ „ „ „ „
 „sedmo „ „ „ „ „ „
 „osmo „ „ „ „ „ „
 „deveto „ „ „ „ „ „
 „deseto „ „ „ „ „ „
 „edenajsto „ „ „ „ „ „
 „dvanajsto „ „ „ „ „ „

Dečki: Vsi se zberejo
 Deklice: Nebesa odprejo
 Dečki: Kristuš pride naprej:
 Sveto Križno drevo
 zdaj vsaki poglej:
 Deklice: Se grobi odprejo,
 tela človeča vsa oživejo.
 Dečki: Kristuš prestol zasede,
 da vsaki zasliši - svoje sodbe besede.
 Deklice: Vse stvorjene stvari
 pa tudi vsaki človek - za sod obstoji.
 Dečki: Sunce svetlost zgubi,
 žnjim tudi mesec - s svetlimi zvezdami.
 Deklice: Potoki, doline
 pa največši bregi - do edne visine.
 Dečki: Celi svet se vužge,
 od šteroga teško, vsaka stvar premine.
 Deklice: Se vrata odprejo:
 nebeska, peklenska - že svoje zovejo.
 Dečki: „Obraz moj je sveti, odite prekleti -
 na ogen peklenski, na još vekiyečni!“
 Kristuš ob slednjim de pravo vam,
 ki so zaslužili slabo,
 Deklice: Sodí konec bude
 i tak Gospon Kristuš znova v nebo
 [pojde.]

Malo dalje trobentanje, nato.

Vsi oboji: Ah, ki ste to čúli
 i dobro razmeli,
 od zdaj bojte verni,
 dokeč te živeli:
 Da na sodni den
 de Kristuš pravo vsem:
 Vu diko nebesko,
 živeli ste vredno!

Ves čas med tem so se s trga pomikali proti cerkvenim vratom tudi takši, ki so celo med s. mešov ostanjüvali vünej, moški so kraščake doli jemali, vsi so pozorno poslušali, na to pa šli za mladina v cerkev k službi božoj. —

Pisma naših iz tujine.

Starišom v pomislek.

Naročnica mladenka nam piše iz Francije sledeče: „Naj vam dragi Ježušek plača, ka se vsigdar trüдите za nas uboge izseljence. Lejko Vam pišem, da smo srečni, šteri dobivamo do rok tak lepo štenje. V vsakoj številki nas opominate na naše dužnosti i naše drage, da se ne spozabimo ž njih. O ti nesrečen stariš, zakaj ne poskrbiš svojemi deteti dobroga štenja? Ne vidiš ga, nesrečen, i zato ne veš, po kak žalostnoj poti hodi! Poznam edno deklino brezi štenja, kak žalostno življenje ma. Pride ednok k meni pa me začüdeno pita, zakaj delam teliko i zakaj si ne küpim jakše obleke. Na zadnje njoj dam edne Novine, naj je šte. Ne je štela, nego pravila je, ka nema časa i se je ostro odrežala na mene „bole bi si küpila lepi gvant kak pa Novine.“ Moje oko se je zaskuzilo nad tov zgüblenov ovčicov.“

Berthelmina, 8. dec. 1935.

Velecenjeni gospod!

Dnes se Vam, prvič oglašam s tem pismom. Zaistino, mora človeka genoti do srca, če dobi takše tolažljive reči, ki nam jih pišete v Vašem časopisi v „Novinaj“. Če bi človek imeo kamenito srce, bi se moglo omehčati. Z veseljom čakam vsako nedelo Vaše „Novine“. Oh, če bi se vsaki človek toliko skrbeo za nas kak Vi, prečastiti gospod, nebi se izkvarila mladina. Tudi tú so cerkve, tudi v njih previva „Vsemogočni“, tudi tú so dühovni pastirje, ki nas opominajo na dobro.

I še drugo. Koliko opominov iz domačega kraja, od starišov. Moja draga mati me v vsakom pismi opominajo na dobro: „Boga ne zapüsti, tudi Bog Tebe ne bode zapüsto. Marijo prosí za pomoč, šteroj si oblübila, da ostaneš njena verna hčerka. Da brez bože pomoči je prazno naše delo, ino zabadav naš trüd.“ To je opomin, moje dobre matere. Vesela sem, da me opominajo na dobro, če ravno sem pri dobrih, poštenih, krščanskih lüdeh. Niti edno nedelo nesam ostala

dalo, mizni predal, kladivo in drugo orodje. Iz vsega tega se je videlo, da so roparji vdri v hišo čez balkon, ki ga je Pavliha pustil odprtega, da so hoteli odnesti denar, misleč, da Pavliha spi, da so mislili, da je strel veljal zanje in nazadnje, da so urno pobrisali.

„Resnično, to noč se pa le zabavam. Če bi še malo počakal, bi ostal z raztreljenim revolverjem in s prazno blagajno.“

Ko se Pavliha še mudi pri teh mislih, pritečejo sosedje, ki so slutili, da je spet naredil kako „oslarijo“. In tako je moral Pavliha dalje živeti.

VI.

Pavliha je bil zmeraj bolj zaljubljen v Maričo. Toda ta je po vzgledu svoje matere neke noči nahujškala nanj psa. Raztrgač je trgal Pavlihove hlače tako dolgo, dokler ga ni pustil takega, kot ga je rodila njegova mati.

Maričo, ki je ob svitu sveče opazovala ves prizor, pa je to ganilo. Uvidela je končno, da Pavliha le preveč trpi radi nje. Drugi dan je že izjavila materi, da bo ga vzela.

Toda Pavliha še ni vedel za to odločitev. Videl je samo to, da če je sramota, ki jo je doživel prvič, zahte-

vala revolver, je bilo pa treba za ono, ki jo je doživel drugič, kar strojno puško.

Sklenil je torej, da se bo končno moral za vsako ceno ubiti, in sicer na način, da mu tega ne bodo mogli zabraniti ne Bog ne svetniki.

Začne torej modrovati, kako bi uresničil to zadnjo „oslarijo“, in nazadnje ves zadovoljen pravi sam pri sebi:

„Obesil se bom na drevo, tudi če se slučajno vrv pretrga; če se namreč pretrga, si spotoma, med padcem poženem kroglo v glavo. Krogla sicer lahko zgreši, toda jaz se bom prej nažrl strupa. In nazadnje, če se pretrga vrv in krogla ne zadene in strup ne bo učinkoval, bom pa utonil, kajti drevo visi nad morjem. Tako bom kljub božji volji vendar enkrat končal. Zdajle bo videl gospod župnih, ali je res treba prositi Boga za dovoljenje, če se človek hoče ubiti.“

Nato vzame vrv, pištolo in škatljo strupa ter odide proti morju.

Tu je stalo drevo, ki je viselo nad vodo, najbrž radi tega, ker se je nekoč morala pogrezniti izpod njega zemlja. Na eno izmed vej pritrdi torej Pavliha en konec vrvi, iz drugega naredi zanko, si jo natakne za vrat, pogoltno strup, pripravi revolver, in ko

Kletarsko društvo v Ormožu

nudi vsem gostilničarjem in drugim svoja prista vina po znižani ceni. Založno klet ter zastopstvo za srez Murska Sobota in Dol. Lendava je pri TITAN JANEZU, gostilničarju v Černelavcih.

Prečti i si zapomni!!

Vse vrste blaga dobiš vsikdar po najnižjoj ceni i vsikdar boš najbolše podvorjeni v trgovini pri

Brata Brumeni v Murskoj Soboti med sodnijov i sreskim nacelstvom.

Banque S. Baruch

et Cie, 11. Rue Auber 11. Paris - 9 e.

odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. Vrši vse bančne posle najkolantneje. Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune. Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Francija: št. 117-94, Paris; Holandija: št. 1458-86, Ned. Dienst; Luxembourg: št. 5967, Luxembourg. Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice. 24-8

PREKOSNICE.

Najnovše! Znaš, Miška, kak so na Hotizi mlake izsüšili?...

Matjaš: Jarek so skopali...

Martin: Dehogy. Vodo so na breg napelali, pa so mlake sühe gratale.

Janček: No, Ferko, kak se ti kaj vidijo novi gospod vučiteo? Te včasih tudi zbijejo?

Ferko: Meni so že dobri. Ka se pa za mojim hrbtom godi, za to se pa jes prav nikaj ne brigam!

Pošta.

Frumen J. Otovci 21. Za l. 1935 vse plačano. Sukič Janoš, Boreča. Peneze sprejeli. Duga je ešce 270 Din. Martinec Anton, M. Petrovci. Za hčer v Franciji sprejeli 50 Din. Za letos se še mora plačati 10 Din. Dobi pa tudi kalendar. Horvat Ivan, Pečarovci 93. Do 1. junija l. 1936 Novine, M. List z Ogracem i kalendarom 76 Din. Vrečič Pauline domači. Sobota. Dajte nam svoj naslov i nam naznanite, što bo plačao naročnino. Horvat Franca, v Lemarche Loiret, domači. Isto prosimo od vas.

še brez službe bože. V toj okolščini nas je prece iz Slov. krajine, posebno iz Črenovske fare.

Zato Vas prosimo, Prečastiti, da nam pišete še naprej Vaše vesele „Novine“. Naj le doni glas od Vas sem k nam v dalno vas, in da se nas spominate v molitvaj.

Ne nam mogoče se Vam zadosta zahvaliti za Vaše trüde, naj vam je povrne lübi Jezuš sam. Tudi vsem tistim se zahvalimo, ki nam pošiljajo pozdrave. Istotak tudi mi Vas najlepše pozdravljamo. Ino še prijazen pozdrav našim Hotižancem.

S tem mi bodite najprisrčnej pozdravljeni

Katica Zelko

Berthelmina, Moselle, iz Hotize.

se zažene v praznino, ustrelji z revolverjem v glavo. Toda takoj nato trešči v vodo. Krogla namreč ni zadela glave, ampak vrv in jo presekal. Morje je spodaj besno valovilo in Pavliha je izginil v njem. Toda blizu je bilo nekaj ribičev, ki so slišali pok in videli nato, da valovi premetavajo nekaj človeške-mu telesu podobnega. Pritekli so in izvlekli Pavliho iz vode, sicer še živega, toda napolnjenega z vodo. Obrnili so ga in ga stiskali, da bi izbljuval vodo. In Pavliha ni izbljuval samo vode, ampak tudi vso količino strupa, ki jo je pojedel.

Ni se še zavedel, ko priteče Mariča; zvedela je bila o dogodku in takoj zdirjala na kraj nesreče. Vzela je Pavliho na svoje krepke roke in mu nudila učinkovito pomoč.

En mesec za tem sta se Pavliha in Mariča vzela. Pavliha je ob tej priliki izjavil, da brez božje volje res nihče ne umrje; sicer je pa ostal prav tako neumen, kakor ga je ljubi Bog ustvaril.

Še to: cenjena javnost naj ne bo nikar tako neusmiljena, da bi poroko Pavlihe z Maričo uvrstila med Pavlihove „oslarije“.

(Konec.)